

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑ.

(Τέλος, ἴδε φυλλάδ. 19).

— Ἀς ἀφήσωμεν λοιπὸν τότε κατὰ μέρος, Δαγγλῇ, τὸ ἀντικείμενον τοῦτο.

— Θὰ μὲ εἰπῇς ἐπὶ τέλους πρὸς τί μὲ προσεχάλεσες τόσῳ ἐσπευσμένως ;

— Διὰ νὰ σοὶ ἀνακοινώσω τὴν τελευταίαν βούλησιν τοῦ υἱοῦ σου.

— Ἄ ! καὶ τίνι τρόπῳ ; . .

— Ἀκολουθεῖ μοι ! διατί διστάζεις ; μήπως φοβεῖσαι, Δαγγλῇ ; . .

— Ναί, φοβοῦμαι τῶντι τοὺς βρυκόλακας !..

— Ἀκουσον, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος ταπεινῶνων τὴν φωνήν, ὑπόθες ὅτι αἱ ὑπόνοιαι τοῦ εἰσαγγελέως βασιζονται ἐπὶ τῆς ἀληθείας, ὅτι σὰς ἡπάτησα ὅλους ἀνεξαιρέτως καὶ ὅτι ἐπὶ πότισα τὸν Βίκτορα ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ, ἀντὶ δηλητηρίου ἀπλοῦν ὅπιον καὶ ὅτι ἐπομένως ζῇ καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἀπέλθῃ ἐντὸς ἡμισείας ὥρας διὰ παντὸς ἐκ τῆς πατρίδος του· τί θὰ ἐπραττες λοιπὸν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ; . .

— Δὲν θὰ συγκατένευον μῆτε νὰ τὸν συχωρήσω, μῆτε νὰ τὸν ἰδῶ ! . .

— Συγκατανεύεις τοῦλάχιστον νὰ ἀκούσης τοὺς τελευταίους τοῦ λόγους ;

— Πιθανόν . . ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι δὲν θὰ ᾔηναι παρὼν εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον οὐδ' αὐτὸς οὐδ' ἄλλος τις.

— Ἐλθε, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος ἀποφασιστικῶς εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ αἴθουσα αὕτη ἦτον ὑψηλὴ καὶ εὐρύχωρος, συνεκοινώνει δὲ πρὸς τέσσαρα δωμάτια διὰ τεσσάρων μεγάλων δρυίνων θυρῶν. Ὁ Μαυρίκιος λοιπὸν ἀνοίξας μίαν τῶν θυρῶν τούτων ἔνευσεν εἰς τὸν μοίραρχον νὰ κρυβῇ ἐντὸς τοῦ δωματίου, αὐτὸς δ' ὕστερον ἔδραμε πρὸς συνάντησιν τῆς Δαλλιέ, ἣτις εἰσῆρχετο μετὰ τῆς Θηρεσίας ἐκ τῆς ἀπέναντι θύρας.

Ἀμφότεραι ἦσαν τόσον ὥχραι καὶ καταβεβλημέναι, ὥστε ὁ γέρον ἀξιωματικὸς ἠναγκάσθη νὰ τὰς ὑποστηρίξῃ μέχρι τοῦ ἀνακλιντήρος, ὅπου κατέπεσαν ἐξηνητημέναι, οὕτως εἰπεῖν, ὑπὸ κόπου· καὶ ἐπὶ τινα μὲν χρόνον πάντες ἐσίγων, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ Δαλλιέ συγκεντρώσασα τὰς δυνάμεις τῆς,

— Κύριε Μαυρίκιε Σαινδικτῶρ, εἶπε διὰ φωνῆς ἐξησθενημένης καὶ συλλαβὴν πρὸς συλλαβὴν ἀρθρόνουσα τὰς λέξεις, ἐὰν τῶντι δὲν μὲ ἡπατήσατε διατί δὲν ἔρχεται ; . .

— Κυρία, εἶπεν ὁ ἀπόστρατος εὐσεβάστως ἀσπασθεὶς τὴν προτεινομένην αὐτῷ χεῖρα, τοῦ νεαροῦ μου φίλου ἡ νεότης ὑπῆρξε τρι-

κυμιώδης.

— Τὸ γνωρίζω, κύριε, ὁ κακολόγος μάλισα κόσμος διέδωκε πολλάκις περὶ τοῦτοῦ φήμας τερατωδῶς παραμεμορφωμένας.

— Ὅχι τόσον παραμεμορφωμένας. Αἱ θυμοειδεῖς ψυχαί, ὅταν καίωνται ὑπὸ τοῦ πάθους, εἶναι ἀχαλίνωτοι !

— Ἄν δι' αὐτὸν καὶ μόνον τὸν λόγον ἀποφύγῃ νὰ μὲ πλησιάσῃ, εἶπεν ἡ νέα καὶ ἀξιοθαύμαστος γυνὴ μελαγχολικῶς μειδιῶσα, παρακινήσατέ τον νὰ ἔλθῃ· πρέπει νὰ παραβλέπωμεν τὸν παρελθόντα βίον ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀγαπῶμεν, διότι ἐνίοτε δυστυχῶς παρέχει σελίδας λυπηρὰς ἢ σκληρὰς εἰς τὸν ἀναδιφῶντα αὐτάς, νὰ ἀτενίζωμεν δὲ μετὰ πίστεως καὶ πεποιθήσεως εἰς τὸ μέλλον.

— Ὁ Βίκτωρ, κυρία, ὑπὸ εὐγενοῦς τινος ὀρμῆς κινούμενος, τὴν ὁποίαν καὶ ἐπαινώ, ἐπιθυμῇ νὰ ἀκούσῃτε γενικὴν ἐξομολόγησιν ὅλων τῶν πράξεών του. Ἰδοὺ λοιπὸν τί ἐσχέφθη ὥς καὶ ἡ ἐξομολόγησις νὰ γίνῃ εἰλικρινεστέρα καὶ ἀνεπηρέεστος, καὶ ὑμεῖς νὰ ἔχητε πλήρη ἐλευθερίαν εἰς τὰς ἀποφάσεις σας. Λοιπὸν σεῖς μὲν καθήσατε εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ δωμάτιον, προσέθηκε δεικνύων μίαν ἐκ τῶν παραπλευρῶν θυρῶν, ἡ δὲ Θηρεσία ἃς ὑπάγῃ εἰς ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν κοιτῶνα· ἐκεῖθεν κρυπτόμεναι θέλετε ἀκούσει τὴν εἰλικρινῇ ὁμολογίαν τοῦ Βίκτορος, τὸν ὅποιον θὰ φέρω εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ τότε κατὰ τὴν κρίσιν σας, ἡ φεύγετε, ἐξερχόμεναι διὰ τῶν ὀπισθεν θυρῶν, ἢ, ἐὰν συγχωρήσῃτε τὰ σφάλματά του, τὰ ὅποια περιστάσεις τινὲς ἐλαφρύνουσιν, εἰσέρχεσθε καὶ τὸν παρηγορεῖτε ὅπως ἡ καρδιά σας ὑπαγορεύσῃ.

— Αἱ τόσαι προφυλάξεις, εἶπεν ἡ Δαλλιέ ὠχρίῶσα, θλιβεράν, φοβοῦμαι, προμηνύουσιν ἐξομολόγησιν· ἀλλ' ἀδιάφορον, εἶμαι γενναία· προσκαλέσατέ τον λοιπὸν, σὰς παρακαλῶ, καὶ ἃς ὁμιλήσῃ, διότι προτιμότερος εἶναι ὁ θάνατος τοιαύτης ἀνησυχίας.

Τούτων λεχθέντων ἡ Θηρεσία ἐνηγκαλίσθη τὴν Λουκίλην, ἣτις τὴν ἐσφιγξε σιωπηλῶς ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς, καὶ ὕστερον ἀμφότεραι εἰσῆλθον εἰς τὰ δωμάτια τὰ ὑποδειχθέντα ὑπὸ τοῦ Μαυρικίου, ὅστις ἐξελθὼν ἐπέστρεψε πάραυτα μετὰ τοῦ Βίκτορος.

Ὁ υἱὸς τοῦ μοιράρχου ἦτον ὥχρος καὶ ἀσθενὴς ὥς ἐκ τῶν πληγῶν του, ἐφαίνετο δὲ πρὸς τούτοις καταβεβλημένος ὑπὸ ψυχικῆς θλίψεως καὶ ἐλέγχων συνειδότος, ἂν καὶ οὐδόλως ὑπώπτευν εἰς ὁποίαν ὀδυνηρὰν δο-

κιμασίαν ἐμελλε νὰ υποβληθῇ, ἦτον ὅμως τόσω συγκεκινημένος, ὥστε ὁ γέρον ἀπομαχος ἠναγκάσθη νὰ τὸν υποστηρίξῃ μέχρι τοῦ ἀνακλιντηρίου ὅπου πρὸ μικροῦ ἐκάθητο ἡ Λουκίλη.

Ἀφοῦ δὲ ὀλίγον ἀνεπαύθη, ὁ Μαυρίκιος λαβὼν τὴν χεῖρά του,

— Λοιπὸν, φίλε μου, εἶπεν, τὴν εἶδες :

— Ναί, τὴν εἶδον, κύριε Μαυρίκιε, καὶ μοι ἐφάνη ὅτι ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπανηρχόμεν εἰς τὴν ζωὴν καὶ ὅτι—ὁ θεὸς ἅς μοι συγχωρήσῃ τὴν ἐκφρασὶν αὐτὴν, ἥτις ὡς πρὸς ἐμὲ εἶναι βλασφημία—μοὶ προσεμεῖδία ἡ εὐδαιμονία!..

— Οὐδεὶς γινώσκει τὰς βουλὰς τῆς εἰμαρμένης· ἐκτὸς τούτου ὁ χρόνος, ἡ μετάνοια καὶ ὁ ἐνάρετος βίος πολλὰς ἀσχήμους πράξεις ἐξαγνίζουσιν !

— Ἀ, κύριε Μαυρίκιε, ἡ καρδία μου σπάρσσεται ὅταν ἀναλογίζωμαι ὅτι κατήντησα νὰ ἐπικαλῶμαι τὸν οἶκτον πῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅτι αὐτοῦ ἀκόμη εἶμαι ἀνάξιος ! Μὴ βλέπων μετάνοιαν ἱκανὴν ν' ἀντισταθμίσῃ τὸ ἐγκλημα μου, καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἀπελπισίας καὶ ἀποστρέφομαι αὐτὸς ἐμαυτόν.

— Ἀκουσον, Βίκτωρ, λάλει εἰλικρινῶς καὶ ἐξήγησόν μοι πῶς συνέβη σὺ ὁ τόσω συναισθανόμενος τὸ ἀμάρτημά σου, καὶ τοσαῦτα παρασχὼν δείγματα μεγαλοψυχίας καὶ ἀρετῆς, περὶ ὧν δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ ἐπιμαρτυρήσω ὡς αὐτόπτης, νὰ ἐξοκεῖλῃ εἰς τοιαύτην ἀποπλάνησιν ; ..

— Θὰ σὰς τὰ εἶπω ὅλα, ὡς θὰ τὰ εἶπω μετ' ὀλίγον καὶ εἰς ἐκεῖνον οὔτινος ἡ μακροθυμία καὶ ἡ εὐσπλαγχνία εἶναι ἀπερίγραπτος, ἀλλ' ὀρκισθῆτε πρότερον ὅτι οἱ λόγοι μου δὲν θέλουσιν ἐξέθλει τῶν τεσσάρων τούτων τοίχων, διότι πιθανὸν νὰ λυπήσωσι ψυχὰς, αἵτινες τὰ πάνδεινα ὑπέφερον ἐξ αἰτίας μου ! ..

— Ὅμνῶ, φίλε μου.

— Ἡ αὐστηρότης τοῦ πατρός μου, τὴν ὁποῖαν δυστυχῶς φρικτὰ ἐτιμώρησα, ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἀρχὴ τοῦ κακοῦ. Ἀναγκαζόμενος νὰ κλίνω ἀδιαλείπτως τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸν ἀμείλικτον αὐτοῦ δεσποτισμὸν, ἐτραχύνθην· εἰς δὲ τὴν ψυχὴν μου τὴν ὀρμητικὴν μὲν, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὴν, ἐνεσπάρησαν σπέρματα μίσους καὶ ἀντιδράσεως κατὰ τῆς τοιαύτης καταχρήσεως τῆς ἰσχύος, τὰ ὁποῖα συνηύξανον μετὰ τῆς ἡλικίας μου καὶ καθ' ὅσον ἡ πατρικὴ οἰκία καθίστατο ψυχροτέρα καὶ δυσφορωτέρα. Οὕτω διήλθον πέντε ὁλό-

κληρα ἔτη ἐν θλίψει καὶ δακρύοις, παντέρημος ἐν τῷ κόσμῳ, οὐδεμίαν ἀκούων φιλῆν φωνήν, ἀφότου ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς οἰκίας ἡ ἀδελφὴ μου καὶ μετέβη εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον, οὐδεμίαν εὐρίσκων καρδίαν διὰ νὰ ἀνοίξω τὴν ἐδικήν μου. Βραδύτερον ἀκτίς ἐλπίδος διεφώτισε τὸν σκοτεινὸν τοῦ βίου μου ὀρίζοντα· μοὶ ἀπενεμήθη βαθμὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ τάγματος τῆς βασιλίσσης καὶ ἠκολούθουν ἐντίμως τὸ στρατιωτικὸν στάδιον· ἀλλ' ὁ πατήρ μου ἔνεκα τῆς ὑπερμέτρου αὐτοῦ αὐστηρότητος μοὶ ἔκλεισε διὰ μιᾶς καὶ τὸ στάδιον τοῦτο, διότι ἀρνηθέντος αὐτοῦ νὰ πληρώσῃ εὐτελές τι χρέος μου, ἐστερήθην τοῦ βαθμοῦ μου.

— Ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὸν ἐπέπληξα τότε σφοδρῶς περὶ τούτου, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος συγκινηθεὶς, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι τὴν ὥραν ταύτην... ἀλλ' ἅς ᾔηαι, ἐξακολούθησον Βίκτωρ.

— Μετὰ τινὰ χρόνον ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς μου, βλέπων ὅτι ὅλοι μὲ ἀπεστρέφοντο καὶ μὲ περιεφρόνουν ὡς παρίαν, ὡς ἄνθρωπον ἀνάξιον νὰ κατέχῃ κοινωνικὴν τινα θέσιν, καὶ αἰσθανόμενος ὡς ἐκ τούτου μεγίστην ἀνάγκην νὰ ἐκχύσω τὰ δάκρυά μου εἰς καρδίαν ἀφωσιωμένην, κατέφυγον πρὸς τὴν ἀδελφὴν μου, τὴν ὁποῖαν μόνην ἐν τῷ κόσμῳ ἠγάπων· ἐκεῖ ἐγνώρισα τὴν Λουκίλην, ἥτις δυστυχὴς ὡς ἐγὼ, ὀρφανὴ μητρός καὶ πτωχῇ, ἡσθάνθη συμπάθειαν πρὸς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον πάντες ἀπεστρέφοντο. Δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ τὴν ἠγάπων μὲ ἔρωτα ἀγνόν, ἀπειρον, ἐνθουσιώδη, ὡς ἀγαποῦν οἱ ἄγγελοι !

— Εἶναι τῶντι ἀξιολάτρευτος, εἶπε ζωηρῶς ὁ Σαινδικτῶρ ὕστερον ;

— Ἡ ὀλεθρία εἰμαρμένη, ἥτις παντοῦ μὲ παρακολουθεῖ, ἐνέσκηψεν ὡς κεραυνὸς ἐν μέσῳ τῆς εὐδαιμονίας ταύτης, τῆς μόνης τὴν ὁποῖαν ἐγεύθην καθ' ὅλον τὸν βίον μου. Ἐπανελθὼν μίαν πρωΐαν μετὰ βραχυχρόνιον ἀπουσίαν, μαθάνω ὅτι ἡ Λουκίλη ἀνεχώρησεν, ὅτι κατεδικάσθη νὰ μὲ λησμονήσῃ, καὶ ὅτι οἱ γονεῖς τῆς τὴν νυμφεύουσι μὲ ἄλλον. Τότε ἡ χολὴ τῆς καρδίας μου ὑπερεξεχείλισεν, ὁ νοῦς μου συνεταράχθη καὶ παρεφρόνησα, πραγματικῶς παρεφρόνησα ὑπὸ λύπης καὶ μανίας ! ..

— Ἐξ ἀπελπισίας λοιπὸν παρεσύρθη εἰς τοιοῦτον χρημνόν ;

— Μήτ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω, διότι ἐπὶ πολλοὺς μῆνας δὲν εἶχον συναίσθησιν τῶν πράξεών

μου. Τοῦτο μόνον ἐνθυμοῦμαι, ὅτι ἐσπέραν τινὰ συνελήφθην ὑπὸ δωδεκάδος κακούργων· ἠθέλησα νὰ ὑπερασπισθῶ, ἡδυνάμην μάλιστα νὰ τοὺς τρέψω εἰς φυγὴν, ἀλλ' ἡ ὀργή μου κατηνύσθη ὅταν ἤκουσα αὐτοὺς λέγοντας διὰ τρεμούσης φωνῆς ὅτι ἐπείνων καὶ ἐκλεπτον διὰ νὰ μὴ ἀποθάνωσιν ὑπὸ λιμοῦ. Τότε ἐκείνοι ἐνθαρρυνθέντες ἐκ τῆς συγκινήσεώς μου, ἐπετέθησαν βιαίως καὶ με ἐλήψουσιν, θελήσας δὲ νὰ ὑπερασπισθῶ, ἐπληρώθην καὶ μικροῦ. Δέον μὲ ἐφόνεον· ἀλλ' αἴφνης ἡ τύχη ἢ μᾶλλον ὁ σατανᾶς ἔφερεν ἐκεῖ ἐν τῇ χρισίμῳ ἐκείνῃ ὥρᾳ τὴν ἀνθοπώλιν τῆς νήσου, διὰ νὰ μὲ σώσῃ καὶ με καταστρέψῃ ἐν ταύτῃ.

— Λέγουσιν ὅτι ἔκτοτε ἡ γυνὴ ἐκείνη σὲ ἠράσθη παραφόρως!

— Τῶντι παραφόρως; ἂν καὶ οὐδέποτε ἀνταπεκρίθην εἰς τὸν ἔρωτά της, διότι καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἐξευτελισμὸν εἰς τὸν ὅποιον κατήντησα δὲν ἐλησμονήσα οὐδὲ στιγμὴν τὸν ἀγγελον ὃν ἐλάτρευον!

— Καὶ ὅμως παρέδέχθης, Βίκτωρ, νὰ διευθύνῃς ἐν τῷ κρυπτῷ τὰ διαδήματα τῶν κακούργων ἐκείνων! εἰς τοῦτο ἔσφαλεις μεγάλως.

— Ἐγὼ τοὺς ὠδήγουν; ἀνέκραξε μετ' ἀξιοπρεπείας ὁ νέος Δαγγλῆς, οὐδέποτε ἀνέμειχθην εἰς τὰ ἔργα των, πλὴν ὁσάκις ἡδυνάμην νὰ ἐμποδίσω κλοπὴν ἢ φόνον!

— Αὐτὸ εἶναι ἀληθέστατον, καθ' ὅσον μάλιστα μοὶ ἔσωσες τὴν ζωὴν διὰ τῆς ἐπεμβάσεώς σου. Ἀλλὰ διατί ἐσύχναζες ἔστω καὶ μετρημφισμένος εἰς τὰ νυκτερινὰ τῶν συμβούλια;

— Ἐσύχναζον διότι ὀλεθρία ἀνάγκη με ἐβίαζεν εἰς τοιαύτην ὑποχρέωσιν.

— Πῶς! Βίκτωρ, σὲ ἐπτόησαν ἴσως αἱ ἀπειλαὶ των;

— Δὲν πιστεύω ὅτι λέγετε τοῦτο ἐν πεποιθήσει! ἀπεκρίθη ὁ υἱὸς τοῦ Δαγγλῆ θλιβερῶς μειδιῶν.

— Ὅχι μὰ τὴν ἀλήθειαν, διότι σὲ γνωρίζω ὡς ἐνεργητικὸν καὶ γενναῖόψυχον καὶ ἐπομένως με ἐξέπληξεν ἡ ἀπόκρισίς σου!

— Ὁμολογεῖτε λοιπὸν ὅτι δὲν σὰς πείθει καθ' ὁλοκληρίαν;

— Ναί, τὸ ὁμολογῶ εἰλικρινῶς.

— Μάθετε τότε διατί ἐσύχναζον ὑπὸ μέλαν προσωπεῖον κρυπτόμενος εἰς τὰς ὁμηγύρεις τῆς μαρκησίας. Καθ' ἣν ἐσπέραν ἐσώθην ὑπ' αὐτῆς ἐπρόκειτο νὰ φονεύσωσιν τὸν πατέρα

μου καὶ τὸν κ. Σαδώκ· ὅθεν διὰ πολλῶν παρακλήσεων ἀπέσπασα παρὰ τῆς ἀνθοπώλιδος τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι δὲν θὰ τοὺς βλάψωσιν, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἐνῷ ἤμην κατάκοιτος συνεπεία τῆς πληγῆς μου, με ἠνάγκασε καὶ ὠρκίσθην εἰς τὴν μνήμην τῆς μητρός μου, ὅτι θὰ μεταβαίνω κατὰ μῆνα εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ θὰ παρουσιάζωμαι ὡς ἀρχηγὸς ἐκείνων οἵτινες καθαυτὸ ὑπῆκουον εἰς τὰς διαταγὰς της. Ἐὰν ἐπιώρκουν ἤτον ἱκανὴ νὰ διατάξῃ νὰ δολοφονήσωσιν τὸν πατέρα μου! — Ἀλήθειαν λέγεις Βίκτωρ; αὐτὴ τῶντι εἶναι ἡ μόνη καὶ πραγματικὴ αἰτία τῆς παρουσίας σου εἰς τὸ καταγώγιον τῶν ληστῶν; ..

— Ναί, ὀρκίζομαι ἐν τιμῇ! ..

— Ὅσοι σὲ ἀγαπῶσιν, εἶπε, τονίζων τὴν φωνήν, ἄς συμβουλευθῶσιν τὴν καρδίαν των καὶ ἄς ἴδωσι τώρα ἂν ἦσαι ἄξιος συγγνώμης!

Μία ἐκ τῶν πλαγίων θυρῶν ἠνεώχθη μετὰ τοὺς λόγους τούτους καὶ ἡ Θηρεσία ὀλολύζουσα ἐρρίφθη ἄφωνος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Φιλτάτῃ Θηρεσίᾳ, ἐτραύλισεν ἐκεῖνος, με συγχωρεῖς τῶντι!

— Καὶ ἐγὼ Βίκτωρ σὲ συγχωρῶ εἶπε τρέμουσα καὶ ἄλλη φωνὴ γλυκεία.

— Πῶς, Κυρία, ἀνέκραξε καλύπτων τὸ πρόσωπόν του καὶ γονυπετῶν πρὸ τῆς Λουκίλης, ἦσθε ἐκεῖ! ..

— Ναί, τὰ πάντα ἤκουσα! ..

— Καὶ δὲν σοὶ προξενεῖ φρίκην ἡ ἐξομολόγησίς μου;

— Μὲ κινεῖ εἰς θαυμασμὸν ἡ αὐταπάρνησίς σου καὶ ἐπαυξάνει τοῦναντίον τὴν πρὸς σὲ ἀγάπην μου!

— Ὡ εὐγενὴς καὶ γενναία ψυχὴ, δὲν ἐλανθάσθην εἰς τὴν περὶ σοῦ κρίσιν μου, καὶ σεμνύνομαι τώρα διὰ τὸν ἔρωτα, τὸν ὅποιον θὰ συνθάψω εἰς τὸν τάφον μου!

— Τί λέγεις Βίκτωρ;

— Ἡμὴν βέβαιος ὅτι θὰ με συγχωρήσῃς, Λουκίλη, διότι πρὸ πολλοῦ σὲ ἐγνώριζον. Αἱ κοιναὶ γυναῖκες ἀποφεύγουσι τοὺς δυστυχεῖς, ἀλλ' αἱ μεγαλόψυχοι καὶ ἐνάρετοι τείνουν χεῖρα βοηθείας εἰς αὐτοὺς καὶ τοὺς καθοδηγοῦσιν εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν. Ἄν δὲν σὲ ἡγάπων λοιπὸν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, θὰ σὲ ἠκολούθουν μετὰ πίστεως εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, διότι τώρα ἔχω πεποίθησιν εἰς ἐμαυτόν· ἀλλ' ἐπειδὴ σὲ θεωρῶ ὡς ἀγίαν,

ἐπειδὴ μοι εἶσαι τιμαλφεστάτη, εἶναι ἀδύνατον ἡ χεὶρ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς μυστηριώδους συμμορίας νὰ συναφθῇ μετὰ τῆς ἀγνῆς χειρός σου!

— Ὁ Θεὸς ἡξέυρει ὅτι εἶσαι ἀθῶος!

— Ναί, ὄχι ὅμως καὶ οἱ ἄνθρωποι! ὅθεν ἀνάγκη ν' ἀποθάνω διὰ νὰ εἶμαι καὶ κατὰ νόμον ἀθῶος.

— Ἀδελφέ μου, ἐψιθύρισεν ἡ Θηρεσία, τί θὰ γείνω ἐγὼ ἂν ἀποθάνης;

— Καὶ ἐμὲ δὲν μὲ συλλογίζεσαι; εἶπεν ἡ Λουκίλη, τὸ πρόσωπον κατὰβροχον ὑπὸ δακρύων ἔχουσα.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος Σαιν-βικτώρ κρούων ὀργίλως τὸν πόδα κατὰ γῆς, ὥς ἤμην ἐγὼ πατὴρ του!

— Τί θὰ ἔκαμνες ἄραγε, κύριε; ἀπεκρίθη ὁ μοίραρχος ἐξεληθὼν αἰφνιδίως τοῦ δωματίου του.

— Τί θὰ ἔκαμνα, λέγει! . . . θὰ ἐδιώρθωνον τὰ πράγματα πολὺ διαφοροτρόπως.

— Πᾶς ἄνθρωπος ἔχει ἰδίαν μέθοδον, ὑπέλαβεν ὁ Δαγγλῆς ψυχρῶς, καὶ δὲν προτίθεμαι νὰ μεταβληθῶ τώρα εἰς τὰ γηρατεῖα. Κύριε, εἶπεν, ἀποτανθεὶς πρὸς τὸν Βίκτορα γονυπετήσαντα πρὸ αὐτοῦ ἂν καὶ πικρῶς παρεπονένης, ἐπιμένω ὅμως καὶ ὑποστηρίζω ὅτι εἶχον δίκαιον καὶ ὅτι μάλιστα ἔπρεπε νὰ σὲ μεταχειρισθῶ ἐξ ἀρχῆς ἔτι αὐστηρότερον· ἀλλ' ὅ,τι πρὸ μικροῦ ἤκουσα, ἐξηκολούθησε καὶ ἡ φωνή του συνεταράχθη, μὲ συνεκίνησε καὶ ἴσως μετὰ καιρὸν μεταβάλλω τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι. Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ σοῦ· ἐπειδὴ δὲ σὲ εὕρισκω ἄλλον παρ' ὅ,τι σὲ ἐνόμιζον, πρέπει καὶ σὺ νὰ ὑποκύψης ἅπαξ κἂν ἐπὶ ζωῆς σου εἰς τὴν πατρικὴν θέλησιν. Θέλεις ν' ἀποθάνης, ἀλλ' ἡ τοιαύτη μετάνοια δὲν εἶναι πολὺ γενναία, διότι τάχιστα μὲν πράττεται τὸ κακὸν βραδύτατα δ' ἐπανορθοῦται, διὰ τοῦτο λοιπὸν σὲ διατάττω νὰ ζήσης, καὶ ἂν ἦσαι γενναῖος, ἂν ἔχῃς καρδίαν, θὰ μὲ ὑπακούσῃς!

— Εὗγε! τώρα μάλιστα, εἶπεν ὁ γέρων στρατιώτης τρίβων τὰς χεῖρας.

— Πρὸς ποινὴν τῶν ἀμαρτημάτων σου, δὲν θὰ ὀνομάζεσαι πλέον Δαγγλῆς, ἀλλ' ὑπὸ τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα τῆς μητρός σου, θὰ ὑπάγῃς νὰ πολεμήσῃς εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ ἐκεῖ θ' ἀνακτήσῃς ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τὴν προγονικὴν σου ἔκλειαν!

— Ἀναχωρεῖς; . .

— Εὐλόγησόν με, πάτερ!

— Ἀμέσως!

— Ὑγίαινε λοιπὸν, υἱέ μου, εἶπεν ὁ μοίραρχος, τότε τὸ πρῶτον περιπτυσσόμενος καὶ σφίγγων αὐτὸν ἐπὶ τῆς καρδίας του.

— Καὶ ἐμὲ πάτερ μου, μὲ λησμονεῖτε; ἠρώτησεν ἡ Δαλλιέ.

— Πῶς κυρία; θὰ τὸν ἀκολουθήσητε;

— Παντοῦ ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃ, διότι ἄλλον ἐκτὸς τούτου σύζυγον δὲν θέλω!

— Ὡ Λουκίλη, ἀνέκραξεν ὁ Βίκτωρ ὁποῖον χρέος μοι ἐπιβάλλεις!

— Ἀφοῦ ἀποφασίζετε νὰ τὸν συνοδεύσητε, ὑπέλαβεν ὁ μοίραρχος, ἀλλάσσω τόπον ἐξορίας καὶ τῷ παραχωρῶ τὰ ἐν Μαρτινίκῃ κτήματά μου! Λοιπὸν, γηρεέ μου φίλε, προσέθηκεν ἀποτανθεὶς πρὸς τὸν Μαυρίκιον Σαιν-βικτώρ, ἂν ἦσο πατὴρ του τί περιπλέον θὰ ἔκαμνες; . .

— Τίποτε! ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ ἔγειναν ὅλα ταῦτα παρακαίρως!

XXI

ΑΥΣΙΣ.

— Πόθεν προέρχεται ὁ φόβος σου;

— Κύτταξε, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, τείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὸν κῆπον, ὅθεν εἰσῆρχετο ὁ Σαδῶκ ἡγούμενος δύο ἐνωμοτιῶν χωροφυλάκων.

Ὁ Δαγγλῆς ἐνευσεν εἰς τὸν υἱὸν του νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωματίον ὅπου ἐκρύπτετο ἕως πρὸ μικροῦ, ὕστερον δ' ἐξεληθὼν εἰς συνάντησιν τοῦ εἰσαγγελέως.

— Τί δηλοῦσιν ὅλα ταῦτα, κύριε; εἶπε συνοφρυωθεὶς ὀργίλως. Διὰ τί ἐκινήθη ἡ χωροφυλακὴ ἄνευ διαταγῆς μου; . .

— Κύριε μοίραρχε, εἶπεν ὁ ὠχροπρόσωπος Σαδῶκ, ἐμφαίνων ἐνεργητικὴν ἀπόφασιν, τοὺς διέταξα ὑπ' εὐθύνην μου νὰ μὲ ἀκολουθήσωσι, διότι παρουσιάσθη κατεπείγουσα καὶ σπουδαιοτάτη ἀνάγκη πρὸς τοῦτο.

— Ἐπράξατε κάκιστα, κύριε, διότι ἡ παραβίασις τῆς πειθαρχίας οὐδέποτε δικαιολογεῖται· ἀλλὰ τέλος πάντων τί τρέχει;

— Πρόκειται περὶ ἀνομήματος, τὸ ὁποῖον ὁ νόμος πρέπει νὰ τιμωρήσῃ συντόμως καὶ ἀνηλεῶς!

— Καὶ πάλιν τιμωρίας καὶ πάλιν βασάνους! Δὲν ἤρκεσαν ἄρά γε οἱ τροχοὶ καὶ αἱ ἀγχόνας, αἵτινες εἶναι ἐστημέναι ἐπὶ ὅλων τῶν λεωφόρων καὶ ἐμποιοῦσι φρίκην εἰς τοὺς διαβάτας; ἐξακολουθεῖτε, κύριε!

— Ἐνεπαίχθη ἡ δικαιοσύνη· ὁ κ. Μαυρίκιος

Σαινδικτώρ, ὑπὸ τὴν φιλόξενον στέγην τοῦ ὁποίου εὐρίσκεισθε, κατεγράσθη τῆς ἐμπιστοσύνης μου, διότι τὰ δύο φέρετρα ἀντὶ τῶν λειψάνων τοῦ υἱοῦ σας καὶ τῆς μαρκησίας, περιεῖχον παρ' ἐλπίδα ξύλα καὶ λίθους.

— Πόθεν ἐμάθετε τοῦτο ;

— Ὁ Βονρετώ τυχὼν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Καρμηλιτῶν, ὀλίγον ἔλειψε νὰ λειποθυμήσῃ ἀναγνωρίσας ἐν μέσῳ τῶν καλογραιῶν τὴν μαρκησίαν. Συνεπεία λοιπὸν τῆς ἀγγελίας ταύτης ἀνώρουξα τοὺς τάφους καὶ ἐξήγαγον τὰ δύο φέρετρα.

— Κακῶς ἐπράξατε, κύριε, αὐτογνωμόνως προβάντες εἰς τοιαῦτα μέτρα· ἀλλὰ καὶ τούτων οὕτως ἐχόντων τί συμπέρασμα ἐξάγετε ; . .

— Ἐξάγω, συνταγματάρχα, συμπέρασμα τοῦ ὁποίου δὲν δύνασθε ν' ἀρνηθῆτε τὴν ὀρθότητα, ὅτι δηλαδὴ ἡ δικαιοσύνη ὀφείλει ν' ἀποπερατώσῃ τὸ ἔργον τῆς.

— Μελετᾶτε λοιπὸν νὰ παραβιάσῃτε τὰς θύρας τοῦ μοναστηρίου τῶν Καρμηλιτῶν, ἐὰν τῶνόντι ἡ δυστυχὴς ἐκείνη γυνὴ εὐρίσκηται ἐκεῖ ; . .

— Μάλιστα κύριε, ἐὰν ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ, διότι ὁ νόμος εἶναι παντοδύναμος !

— Καλῶς ! Καὶ ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ ἄλλος δὲν ἀπέθανεν ἀλλὰ ζῇ, ποῦ θὰ τὸν καταδιώξητε ; . .

— Ἐν τῇ οἰκίᾳ ὅπου εὗρεν ἄσυλον.

— Καὶ ποία εἶναι ἡ οἰκία αὕτη ; ἠρώτησεν ὁ Δαγγλῆς καὶ ἡ φωνὴ του ἔτρεμεν ἐξ ὀργῆς.

— Ἡ οἰκία ἐν ᾗ τῶρα εὐρισκόμεθα.

— Τοιαύτη λοιπὸν εἶναι ἡ ἀπόφασίς σας ; . .

— Μάλιστα, κύριε μοίραρχε.

— Ἀκούσατε λοιπὸν τότε καὶ τὴν ἰδικήν μου ἀπόφασιν ἥτις εἶναι ὡσαύτως ἀκλόνητος καὶ ἀμετάτρεπτος. Ἐπιθυμῶ τὰ γεγονότα ταῦτα νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὴν λήθην εἴτε ψευδῇ εἶναι, εἴτε ἀληθῇ· καὶ δὲν θέλω πλέον νὰ γίνῃ λόγος περὶ τῶν λυπηρῶν αὐτῶν συμβάντων.

— Ἀρπυῖμαι καιρίως διότι δὲν συμφωνῶ μεθ' ὑμῶν, κύριε Δαγγλῇ· καὶ ἐπειδὴ δὲν συνειθίζω νὰ ὑποκύπτω εἰς ἀνθρωπίνας ἀπαιτήσεις ἢ ἀξιώσεις θὰ ἐκπληρώσω ἀνεκλήτως τὸ ὅποιον ἔχω χρέος.

— Παρὰ τὴν θέλησίν μου, κύριε ;

— Ἐν ἀνάγκῃ καὶ παρὰ τὴν θέλησίν σας μάλιστα !

— Τώρα λοιπὸν βλέπομεν ! ἀνέκραξεν ὁ μοίραρχος, πελιδνὸς ὑπ' ὀργῆς γενόμενος καὶ

προχωρῶν πρὸς τοὺς στρατιώτας.

Ἄλλ' ὁ παρακολουθῶν αὐτὸν εἰσαγγελεὺς τὸν ἐκράτησεν ἐν μέσῳ τοῦ προαυλίου λέγων χαμηλῇ τῇ φωνῇ·

— Μὴ ἐκθέτετε, συνταγματάρχα, τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς ἀρχηγίας, διότι μίαν λέξιν ἅμα εἶπω οἱ στρατιῶταί σας δὲν θὰ ὑπακούσωσιν εἰς τὰς διαταγὰς σας !

— Ὅχι δά ! καὶ ποία εἶναι, παρακαλῶ, αὐτὴ ἡ λέξις ;

— Σεῖς παρητήθητε τῆς διοικήσεως, καὶ ἐπομένως μόνος ἐγὼ ἔχω σήμερον τὸ δικαίωμα τοῦ διατάττειν αὐτούς.

Ὁ μοίραρχος ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως ταύτης ἀπολιθωθείς ἔκυψε τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶπεν ἀσθενῶς καὶ περιλύπως·

— Ἐξαιτοῦμαι τούλάχιστον δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας προθεσμίας διὰ νὰ σκεφθῶ.

— Ἐπειδὴ ἡ οἰκία εἶναι ἀσφαλῶς περιεωσμένη ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων καὶ ἐπομένως καθίσταται ἀδύνατος πᾶσα ἀπόπειρα ἀποδράσεως, σὰς παραχωρῶ τὴν αἰτουμένην προθεσίαν, ἀλλὰ οὔτε λεπτὸν περιπλέον, ἀπεκρίθη ὁ ἀείποτε ἀπαθὴς καὶ ἀτάραχος Σαδῶκ.

Ὅταν ὁ Δαγγλῆς μετὰ τοὺς λόγους τούτους εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἵθουσαν ἦτον εἰκοσιν ἔτη πρεσβύτερος· ἡ δὲ Δαλλιέ καὶ ἡ Θηρεσία ἐκ τῆς ωχρότητος τοῦ προσώπου του καὶ τοῦ κατέχοντος τὰ μέλη του σπασμωδικοῦ τρόμου, ἐμάντευσαν ὁποῖος ἐπέκειτο κίνδυνος καὶ ἤρχισαν νὰ ὀδύρωνται καὶ νὰ ἀναβοῶσι θλιβερώς.

Ὁ γέρον ἀπόμαχος ἀκούσας τοὺς λόγους τοῦ Σαδῶκ ἐγνωμοδότησε νὰ ὑπερασπισθῶσιν ἐνόπλιως καὶ ν' ἀποκρούσωσι τὸ στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα ἐν περιπτώσει ἐφόδου κατὰ τῆς οἰκίας· ὁ δὲ μοίραρχος ἀπελπισθεὶς ἔσειεν ἐν ἀπογνώσει τὴν κεφαλὴν, ὅταν εἰσῆλθεν ἐκ τοῦ δωματίου ὁ Βίκτωρ τοσαύτην ἐμφαίνων ἐνεργητικὴν καὶ γαλήνιον ἐνταῦτ' ἀποφασιστικότητα, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ πατήρ του ἐφρικίασεν.

— Βλέπετε, εἶπεν ἀταράχως, ὅτι ὁ δικαιοκρίτης θεὸς δὲν ἐπιδοκιμάζει τὰ σχέδιά μας ! Χαίρετε λοιπὸν ὦ σεῖς τοὺς ὁποίους τόσον ἠγάπησα καὶ ἀγαπῶ, χαίρετε ! ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἐξιλεώσω τὴν ἀνθρωπίνην δικαιοσύνην καὶ νὰ σώσω τὴν οἰκογενειακὴν τιμὴν μου !

Εἶπεν, ἡ δὲ Θηρεσία καὶ Λουκίλη ἠγέρθησαν τρέμουσαι καθὼς καὶ οἱ δύο γέροντες καὶ περιεκύκλωσαν ὅλοι δακρύοντες τὸν Βί-

κτωρα, ὅστις προσπαθὼν νὰ τοὺς ἐνθαρρύνῃ τοὺς παρηγόρει μετὰ γλυκύτητος καὶ ἐμειδία ἂν καὶ ἡ ψυχὴ του ἦτο περίλυπος ἕως θανάτου διὰ τὴν αὐτοχειρίαν ἣν ἀφ' ὧς προεμελέτα. Ὅκτ' ὅλεπτα τῆς ὥρας παρήλθον ἐν τῇ σπαρακτικῇ ταύτῃ ἀγωνίᾳ καὶ ἤδη ἤκούετο ὁ κρότος τῶν βημάτων τοῦ Σαδῶκ καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ χωροφυλάκων, ὅτε ταχυδρομικὴ ἅμαξα ἀπὸ ρυτῆρος ἐλαυνομένη ἔστη πρὸ τῆς οἰκίας.

Καὶ μέχρι τῆς ἐσχάτης ὥρας ἡ ψυχὴ μας ἐντροφᾷ ὑπὸ ἐλπίδων· διὸ τὸ παράδοξον τοῦτο συμβεβηκός, ἐπειδὴ τῶνόντι ἦτο πρᾶγμα ὅχι τυχαῖον ἡ ἀφίξις ταχυδρομικῆς ἀμάξης εἰς τὰ ὄρη τῆς Γαλλικίας, διήγειρε παλμούς εἰς ὅλας τὰς καρδίας ἐκτὸς τῆς τοῦ Βίκτορος ὅστις ἦτον ἐντελῶς ἀπηλπισμένος· ἀλλ' ἐρύθημα ἔβαψε τὰς παρειάς του ὅταν εἶδεν αἰφνης εἰσερχόμενον τὸν τὸ κομφὸν ἵππότην Δάρκ ἀλλοτε ἀντίζηλόν του.

Ὁ ἵππότης χαριέντως ὑποκλίνας ἐνώπιον τῶν κυριῶν καὶ χαιρετήσας τὸν Μαυρίκιον καὶ τὸν μοίραρχον διέτρεξε τὴν αἵθουσαν, ἠνέφξε τὴν θύραν καὶ εἶπε πρὸς τὸν Σαδῶκ πρὶν ὁ Βίκτωρ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

— Ἐνθυμεῖσθε, κύριε Εἰσαγγελεῦ, τὴν ἐπίσκεψιν δι' ἧς με ἐτιμήσατε τὸ παρελθόν·

— Μάλιστα ὑψηλότατε, ἐτραύλισεν ὁ Σαδῶκ τεθορυβημένος.

— Θὰ γνωρίζετε λοιπὸν ἀναμφιβόλως ὅτι ἡ παρουσία σας δὲν μοι εἶναι πολὺ ἀρεστὴ καὶ ὅτι ἐπομένως με καθυποχρεώνετε ὅπου ἐγὼ εὐρίσκομαι σεῖς νὰ ἀποχωρῆτε. — Ὑψηλότατε, ἀπεκρίθη ὁ εἰσαγγελεὺς μετὰ σαθερότητος, ἐδῶ εὐρίσκόμενος ἐκπληρῶν τὰ ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἐπιβαλλόμενά μοι καθήκοντα.

— Μὲ κινεῖτε εἰς περιέργειαν, κύριε, ὅθεν ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἂν πρόκειται καὶ πάλιν περὶ τῆς διαδοῆτος ἐκείνης μυστηριώδους συμμορίας!

— Ἰσα, ἰσα, ὑψηλότατε, περὶ αὐτῆς πρόκειται. — Ὅρθως ἐμάντευσα ὑπέλαβε μειδιῶν ὁ ἵππότης· ἀναγνώσατε λοιπὸν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὰ δύο ταῦτα ἔγγραφα.

— Ἐπιστολὴ τοῦ νομάρχου καὶ ὑπουργικῆς διαταγῇ!

— Μάλιστα, ἡ δὲ διαταγὴ αὕτη, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, σᾶς ἀπαγορεύει πᾶσαν περαιτέρω ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἐνέργειαν.

— Ἀ Ὑψηλότατε! ἀνέκραξαν μιᾷ φωνῇ ἡ Θηρεσία καὶ ἡ Δαλλιέ.

Ὁ Σαδῶκ ἀνέγνω τροχάδην ἀμφοτέρας τὰς ἐπιστολάς, ὕστερον δὲ συμπτύξας καὶ

θέσας αὐτὰς εἰς τὸν κόλπον του ἐχαιρέτησε μετὰ μεγίστης ἀταραξίας καὶ ἀπῆλθε μετὰ τῶν χωροφυλάκων του. Μόλις δὲ ἀνεχώρησεν, ἡ Θηρεσία καὶ αὐτὸς ὁ μοίραρχος ἐγονυπέτησαν πρὸ τοῦ ἵπποτου Δάρκ, ὅστις ἀνῆγειρεν αὐτοὺς λέγων μετὰ τῆς οἰκείας αὐτῶ φιλοφροσύνης.

— Εἰς ἐμὲ οὐδεμίαν χάριν ὀφείλετε, διότι μία Καρμηλῆτις ἐξωμάλυνε τὰ πάντα καὶ μᾶς ἐξήγαγε τῆς δυσαρέστου ταύτης θέσεως.

— Πῶς τοῦτο συνέβη; ἠρώτησεν ὁ μοίραρχος.

— Φαίνεται ὅτι ἀγνώπτων ἕνεκα λόγων καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀναμφιβόλως κινηθεῖσα περιεργείας, ὑπὸ τῆς ὁποίας ὁρμώμενος καὶ ὁ κύριος Βονρεπῶν ἠνέφξε τὸ φέρετρον ἀνθοπωλίδος τινος, τὸ ὅποιον, λέγει, εὐρέθη κεκόνον...

— Τὴν περιέργειάν του αὐτὴν, διέκοψεν ὁ Μαυρίκιος, θὰ τὴν ἀνταμείψω σήμερον μάλιστα διὰ τοῦ ραβδίου μου!

— Φαίνεται, λέγω, ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος Καρμηλῆτις, μαθοῦσα ἐπὶ τέλους ὅτι ὁ υἱὸς σας δὲν ἀπέθανεν, ἀπέστειλε τὸν πνευματικὸν τῆς πρὸς τὸν νομάρχην καὶ ἐπρότεινεν ὅτι προθύμως προσεφέρετο νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ ποῦ εὐρίσκοντο ὅλα τὰ βαρύτιμα κοσμήματα τὰ κλαπέντα κατὰ τὴν ἐσπερινὴν συναναστροφὴν τῆς κυρίας Λαβὰλ εἰς τὸν ἐν Βαστίδι πύργον τῆς, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι δὲν θέλει ἐνεργηθῇ οὐδεμία καταδίωξις κατὰ τοῦ κ. Βίκτορος συνεπεία τῆς μονομαχίας του καὶ ὅτι θέλουν παύσει ὀριστικῶς αἱ ἀνακρίσεις καὶ ἐρευνᾶν ἐπὶ τῶν ἀφορώντων τὸ αἵματῆρόν δραῖμα τῆς μυστηριώδους συμμορίας.

— Τάλαινα μαρκησία! ἐτραύλισεν ὁ Βίκτωρ, καταπνίξας βαθὺν στεναγμόν.

Ἐπειδὴ τὸ ζήτημα ἦτο σκανδαλώδες, οἱ παρεστῶτες ἠρκέσθησαν εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ ἵπποτου δοθείσας ἐξηγήσεις. Τὴν αὐτὴν δ' ἐσπέραν ὁ συμβολαιογράφος καὶ ὁ ἐφημέριος τῆς Γαλλικίας ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τοῦ Βίκτορος μετὰ τῆς κυρίας Δαλλιέ, καὶ οἱ δύο νεόνυμφοι συνοδευθέντες μέχρι τῆς Βορδηγαλλίας ὑπὸ τῆς Θηρεσίας καὶ τοῦ μοιάρχου, ἀνεχώρησαν τὴν ἐπαύριον εἰς Μαρτινίκην, ὅπου ὁ Βίκτωρ Δαγγλῆς μετὰ εἰχσασετῇ ἐνάρετον καὶ φίλεργον βίον ἀνέκτησε λέγουσι τὸ πατρικὸν αὐτοῦ ὄνομα. Τοῦτο ἐπιβεβαιῶσι καὶ τὰ ἀνέκδοτα ἀπομνημονεύματα τοῦ μακαρίτου Μαυρικίου Σαινβικτώρ, ὅθεν ἐρανίσθημεν τὸ ἀνωτέρω ἱστορικὸν ἐπεισόδιον τοῦ 17. αἰῶνος. Mary Lafon.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Θ * *